

telser eller fligt, og det skal jeg derfor ikke opholde mig videre ved.

Om Endringsforslaget under Nr. 15, som jo i det væsentlige gaar ud paa det samme som det uden for Betænkningen under Nr. 3 stillede Endringsforslag, skal jeg bemærke, at jeg er i det hele taget imod det Princip, at Statsborgere skulle betales for enhver Virksomhed, de udsøve i det offentlige Tjeneste. I Modfætning til det ærede Udvalgsmedlem (Knudsen), der har stillet Forslaget under Nr. 15, udtaler jeg det, at det er et Princip, som jeg for min Part er aldeles imod, og jeg tror ikke, der er nogen Grund til at opstille noget herfra afvigende i dette Tilfælde. Jeg mener ligesom det ærede Udvalg, at det bør være et Hærs- og Tillidshverv at være Medlem af disse Sørætter, og jeg kan ikke tro, at Forfælleren mellem København og Provinserne skulde være saa betydelig, at der er nogen Anledning til at give en anden Regel derfor end den, vi have i København. Hvad det angaar at faa duelige Mænd, saa tror jeg ikke, at det vil være nogen som helst Rolle i den Henseende, om de faa disse Dagpenge eller ikke. Vi maa jo ikke glemme, at det ellers ikke er Princippet her til Lands, at der gives Betaling for Udsøvelsen af saadanne Hverv. Jeg skal i saa Henseende bemærke, at Udmeldelse til Synsmænd og Skønsmænd er noget ganske andet. Det er et Hverv, som udføres i Privatmands, nemlig i den vedkommende processuelle Parts Interesse, og det, der skal erlægges derfor, skal han betale efter de bestaaende Regler. Det er ikke Statskassen, der betaler, men den vedkommende Part. Det forekommer mig ikke, at der er nogen Grund til her at tilstaa Betaling for det Arbejde, der skal udføres, saa længe der ikke tilstaa Betaling for mangfoldige andre meget byrdefulde borgerlige Ombud, som vi have. Det Hverv, der her er Tale om, vil blive — det er jeg overbevist om — et af de mindst byrdefulde borgerlige Ombud, et Ombud, som ikke kan sættes i Klasse med at gøres til Medlem af kommunale Bestyrelser, Sogneforstanderskaber og deslige, og som heller ikke kan sammenlignes med besværlige Værgemaal og deslige, for hvilke det jo ikke er Regel, at man faar Betaling, navnlig dersom den Formue, som skal bestyres, er lille. Jeg kan ikke se, at der er nogen Grund til i dette Tilfælde at slaa ind paa et Princip, som er nyt og ukendt i vor Lovgivning. Hvis man lægger særlig Vægt derpaa, skal jeg ikke have saa meget imod, at det bliver fastslaaet, at de Mænd, som ere Sørætsmedlemmer, skulde være fri for andre borgerlige Ombud i den Tid,

hvori de fungere. Hvis man vilde sætte Pris paa, at de fik en saadan lignende Begunstigelse, som tilstaa Medlemmerne af Sø- og Handelsretten i København, har jeg ikke noget videre derimod, men jeg tror ikke, der er nogen særlig Grund til at gøre det, fordi dette Hverv uden for København sikkert ikke vil blive noget videre byrdefuldt Hverv. Det vil kun blive nogle ganske faa Gange om Aaret, at der vil blive Tale om at forlange Tjeneste af hver enkelt. — Hvad det Spørgsmaal angaar, om man vil sætte $\frac{1}{4}$ eller $\frac{1}{2}$ Mil som det afgørende med Hensyn til, om de vedkommende skulde have Dagpenge eller ej, saa er det jo en ren Skønssag, og jeg for min Part vil ikke lægge nogen væsentlig Vægt paa, hvad Tinget i saa Henseende maatte vælge. Tanken skulde vel være den, at naar vedkommende skal gøre Tjeneste saa langt borte fra Hjemstedet eller hans sædvanlige Bolig, at han ikke kan nyde sine sædvanlige Maaltider hjemme, men nødes til at nyde dem paa offentlige Steder, skal han have Diæter, og hvorvidt man da vil antage, at $\frac{1}{4}$ eller $\frac{1}{2}$ Mil er det retteste at sætte, skal jeg ganske henstille. Jeg kan i øvrigt med Hensyn til denne Bestemmelse bekræfte, hvad der blev udtalt af det ærede 4de Medlem for København (Det. Hansen), at det ikke er Meningen, at den stedlige Dommer skal falde ind under denne Bestemmelse. I Lovforslaget kaldes han beständig Sørætsformand eller Sørættens Formand, og der tales i Modfætning til ham om Sørættens Medlemmer, nemlig de andre, og derfor tror jeg, at det maa betragtes som en given Ting, at der ved denne Bestemmelse i § 5 kun er sigtet til de beffittede Medlemmer af Sørættens og ikke til Formanden, Stedets Retsbetjent. — Jeg kan, da dette er Hovedsagen ved de omtalte Endringsforslag, selv om jeg skulde gaa ind paa at forandre $\frac{1}{4}$ Mil til $\frac{1}{2}$ Mil, som Sagen nu ligger for, ikke andet end tilraade Tinget at stemme imod begge Endringsforslagene, altsaa baade mod Endringsforslag Nr. 15 i Betænkningen og Endringsforslag Nr. 3 udenfor Betænkningen.

Udvalgets Endringsforslag under Nr. 16 og 17 har jeg ikke noget at indvende imod. — Hvad Endringsforslaget under Nr. 18 angaar, saa har jeg heller ikke noget videre at bemærke dertil. Det gaar jo egentlig ud paa at redigere Paragraffen i det væsentlige saaledes, som den lyder i det norske Lovforslag om samme Genstand, og i det hele og store ser jeg ikke rettere, end at, som Endringsforslaget er affattet, gør det